

Şehit

Şehid Md. Monirul İslam Apu

Doğum tarihi: 14 Mayıs, 1969
Şehadet tarihi: 5 Ağustos, 2024
Bölge: Chattogram
İlçe: চাঁদপুর

Kısa Biyografi

Meslek: Mevsimlik meyve satıcısı (seyyar satıcı)

Şehadet Yeri: Dhaka Tıp Fakültesi Hastanesi (Dhaka Medical College Hospital)

Şehitlik Olayı ve Detayları

“Sessizce Ayakta Durması Bile

Devletin Kurşunuyla Hedef Haline Gelen Bir Seyyar Satıcı

Şehidin Biyografisi”

Adı: Md. Monirul İslam Apu idi. Ne bir unvanı vardı, ne bir rütbesi. Yine de tarihin sert sayfasına adı bugün ateşle yazılmış durumda. Chandpur’da, adı bilinmeyen bir köyde doğdu; babası Fazal Bepari, küçük bir ticaretin dağılmış temellerini ilmek ilmek kurmuş biriydi, annesi Shehor Banu ise hayatın bütün yorgunluklarını bir sari ucunda gizlemeye çalışan bir kadındı. Apu, tarihte yeri olmayan sınıfın temsilcisiydi. Evi yoktu, arsası yoktu, geleceği yoktu – sadece omzunda bir sepet, elinde mevsimlik birkaç meyve ve gözlerinde ifade edilememiş bir bekleyiş vardı.

Dakha’nın Nawabpur semtinde yürümüş olan herkes, onu mutlaka bir kez görmüştür. Kafasında terle ıslanmış bir havlu, sesiyle usulca seslenirdi: “Mango... Erik... Liçi alın abi...” Bu çağırının içinde bir devrim yoktu, devlet değişikliği ilanı da yoktu – ama sade bir insan sevgisi vardı. Bu sevgi, hayata karşıydı. Çocuklarının yüzüne bakarak her gün güneşin altında yanmayı sessizce göze almış bir yemin gibiydi.

Apu siyasetin içinde değildi, ama adaletsizliğin karşısındaydı. Kurşun fırlatıldığında kimse sormaz hangi partiden olduğunu, hangi mesleği yaptığını, nereden geldiğini. Sadece bir şey görürler: Ayakta mısın? Apu, o Temmuz devriminin gününde ayaktaydı. Bulutların altında başını dik tutmuş yeni bir neslin yanında yer aldı. Gençler “Bu ülke artık tek taraflı yönetimi kabul etmiyor” dediğinde, Apu slogan atmadı, bayrak taşımadı ama halkın yanındaydı, bir milletin kalbindeydi.

O gün bir sokak başında ayaktaydı. Gözlerinde şu soru vardı: “Bu hareketten sonra ne olacak?” Cevap alamadı. Sadece bir ses duydu: Tık! Devletin kurşunu göğsüne saplandı – sanki şöyle diyordu: “Soru sormaya hakkın yok.”

Böylece tarihin sessiz bir simgesi kayboldu. Apu öldü – tıpkı bir milletin vicdanının yavaşça ölmesi gibi. Bir seyyar satıcının ölümüne ne mecliste taziye önergesi verilir, ne de televizyonda 30 saniyelik bir son dakika haberi çıkar. Ama Apu şehir havasında, insanların adımlarında, kaldırımında düşmüş bir ısırlmış mango parçasında kalır.

O sadece bir ailesini kaybetmedi; bizler toplumun en temiz parçası olan bir insanı kaybettik. O hiçbir şeyi olmayan biriydi ama her gün yaşamanın ne demek olduğunu öğretiyordu. Büyük oğlu Shawon işsiz, küçük oğlu Munna çoktan bu dünyadan ayrılmış, eşi Amena Begüm her sabah yemek pişirmeye kalkarken şimdi gözyaşı döküyor. Çünkü evde tencereyi kaynatın ter şimdi kana karıştı.

Bu Apu, herhangi bir güvenlik gücünün üyesi değildi, üzerinde bir üniforma da yoktu, ama yine de şehit

oldu. Çünkü bir devlet, ona bir soru sorduğu anda onu öldürdü. Şimdi soru şu: Bu ülke kimin? Kaç Apu daha ölecek, her cevabın önüne bir kurşun eklenmeden önce?

Temmuz devrimi sadece politik bir değişim değil, Apu gibi isimsizlerin ağzına tarihin dilini koyan bir başkaldırıdır. Onlardan bahsettiğimiz sürece, devrim yaşıyor demektir. Ve bir gün biri şöyle diyecektir: “Bir seyyar satıcı, bir baba, bir şehit... Adı Apu idi, bir milletin omurgasıydı.”

Hareketin Arka Planı

Temmuz 2024. Muson mevsiminin çatlayan gökyüzü altında aniden yoksul bir neslin sesi yükseldi. Bu, her yağmur damlasında sloganların yankılandığı kanlı bir dönemdi. Kota reformu tartışmalarıyla başlayan hareket, bir anda bir milletin öz kimliği için bir mücadeleye dönüştü.

Altı yıl önce verilen sözleri çöpe atan iktidar, tekrar kota sistemini geri getirme planı kurdu. 2018'deki o isyan, bir kez daha daha büyük acı ve daha büyük kararlılıkla yeni bir form aldı.

Bu kez sadece kota değil, gerçek eşitlik, demokrasi ve temel insan hakları için protesto ediliyordu. Gençler artık bu mücadelenin siyasi reform için değil, varoluş için olduğunu anlamıştı.

1 Temmuz'da başlayan protestolar kısa sürede ülkenin her şehrine, her üniversitesine, her kavşağına yayıldı. Gün geçtikçe bu hareket, öfke, umut ve en önemlisi duygusuz yönetim aygıtına karşı yaşam arzusuyla ilerleyen bir devrime dönüştü.

Ama 15 Temmuz'dan sonra işler değişti. Öğrenci birliği, gençlik kolları ve polis birlikte sokağa indi. Hareket kanla sulandı. Artık sadece afişler yırtılmıyor, artık kurşunlar vücutları deliyordu. Dakka'nın kalbinde kaldırım, camlar, annelerin göğsü ağlıyordu.

5 Ağustos – öğle ile gece arasında – Nawabpur, Motijheel, Bangshal gibi yerlerde halk akın ediyordu. Coşku ve çatışmanın iç içe olduğu o gün, orada sessizce ayakta duran biriydi: Md. Monirul İslam Apu.

O bir siyasi aktivist değildi, yürüyüşün ön saflarında da değildi. O bir mevsimlik meyve satıcısıydı. Onun için “ülke” demekti; öğle güneşinde meyve satıp akşam yemeğini kazanmak.

O gün de bir sokağın başında duruyordu – elleri boş, gözlerinde bir soru: “Bu harekettten sonra ne olacak?” Öğlen saatlerinde halk coşkuyla haykırdı, her yerde slogan, düdük, neşeyle akan kelimeler vardı. Ama diğer yandan gün boyunca süren çatışmalar da vardı.

İşte bu ikili gerçekliğin ortasında Apu duruyordu – ne coşkunun, ne çatışmanın bir parçasıydı. O sessiz bir tanıktı. Ama bu hükümete göre sessizlik bile bir komplo, sıradanlık bile bir tehdit. Ve bu yüzden o sessizliği kanla susturdu devletin bir kurşunu.

Kurşun Apu'nun kaburgasına isabet etti. Ne karşılık verdi, ne ses çıkardı. Sadece ağır bir beden, yere “thup” diye yığıldı kaldırım. Onun kanı, Dakka şehrinin tozuna karıştı.

Ne bir gazetede başlık oldu, ne bir lider onun adını andı. Ama onun ölümü bir devlet günahının sessiz ama kesin tanığı olarak kaldı. Bu hareketin tarihini kim yazacaksa, eğer adaletin kalemi elindeyse, orada Apu'nun adı olacak. Çünkü şehit sadece bayrak taşıyan değildir – bayrağı kanıyla ıslatan da şehittir.

Şehitlik Hikâyesi

Gece yaklaşık 23:30. 5 Ağustos 2024. Nawabpur'un sokak başında ayakta duruyordu Md. Monirul İslam Apu. Yorgun bedeni, endişeli gözleri, içinde tuhaf bir boşluk. Çevrede sessizlik değil, copların zemine vurulma sesi, bot sesleri, silahların hazırlanışı vardı.

Gecenin karanlığında, bir film sahnesi gibi uyarı bile olmadan – bir savaş zili çalmadan – birden bir kurşun geldi ve kaburgasına saplandı.

Vücudu biraz sallandı, ama Apu hemen yere yığılmadı. Hâlâ göğsünde zayıf bir nefes titriyordu. Henüz tamamen ölmemişti, ölümle yüzleşiyor ama yenilmemişti.

Tam o sırada bir yaya koşarak ailesine haber verdi: “Babanız vurulmuş!” Bu haberi duyan oğlu Shawon'du.

Sadece 22 yaşındaydı ama bir anda zamanın karşısında göğsünü gere gere dikildi.

Koşarak babasını kucağına aldı. O anda hâlâ nefes alıyordu, ağzında kan, gözlerinde korku. Shawon, titreyen elleriyle babasına dokundu ve şöyle dedi: “Baba, hiçbir şey olmayacak.”

Onu eve götürdüler. Orada eşi son kez onun gözlerine baktı. Ağlamasını bastırarak su vermeye çalıştı. Belki hâlâ bir umut vardı – bir damla suyla yaşam dönecek diye. Ama Apu sessizce gözlerini kapamıştı.

Aceleyle bir vanla Dhaka Medical College’e götürüldü. Ama orada başka bir sahne açıldı. Hastane koridoru bir savaş alanı gibiydi. Birer birer cesetler geliyordu, ağlama sesleri, çarpılan sedyeleri, uykulu gözlü doktorlar, donuk görev bilinciyle hemşireler...

Kim nereye bakacağını bilmiyordu. Sanki ülke de kimin yaşayıp, kimin öleceğini, kimin şehit olup, kimin haberlerde kaybolacağını bilmiyordu.

Sabah oldu. Apu’nun cansız bedeni eve geldiğinde, evin kapısında sessiz bir çılgılık vardı. Kimse konuşmadı, kimse ağlamadı – sadece hava, telafi edilemez bir boşlukla ağırlaştı.

Azimpur Mezarlığı’na defnedildi – küçük oğlunun yanına. Ölümünden sonra varlığı sadece bir mezar toprağına, bir oğlun ağzındaki şu cümleye sığırdı: “Bu 9 ayda babasız bir aile ne demekmiş, onu anladım.”

Bu ölüm sadece bir kişinin değil. Bu, bir ülkenin yanlış bilinçlerinin utanç verici bir belgesi, bir devlet mekanizmasının başarısızlığı, bir hareketin sonsuz çağrısı. Apu şehit oldu, çünkü insandı. Ve bu ülkede insan olmak en büyük suçtur artık.

Ailenin Yoksulluğu, Gözyaşı ve Talepleri

Apu’nun ölümüyle sadece bir can kaybolmadı. Her günkü mutfağın dumanı durdu, gülümsemelerin küçük anları sona erdi – bunlar gazetelere haber olmaz.

Geleceğin bütün planları da sona erdi – bir zamanlar eşi Amena Begüm’ün hayal ettiği, çocuklarıyla küçük bir güvenlik alanı kurma umudu... Artık o ev sessiz ama yankılarla dolu.

Yoksullaşmış bir kadın, her gün yeni iş arıyor, mahalle mahalle dolaşıyor – yemek yapma ya da temizlik işlerine... Ama hiçbir yerde kalıcılık yok.

Geçim onun elinde değil, sadece yaşamın yükü. Büyük oğlu Robiul Islam Shawon sadece 22 yaşında ama yüzünde derin bir durgunluk var.

Artık ağlamıyor. Gözyaşları tükenince insanlar feryat etmez, sadece sessizleşir. Sessizce şöyle der: “Babam sayesinde yoksulluğun ne olduğunu bilmedim.”

Bugün yoksulluk sadece para eksikliği değil; bu güvenin, korunmanın, dayanışmanın eksikliğidir. Her gece yatmadan önce insanı diken gibi delen bir eksiklik – bu toplumda gerçekten hiçbirimiz güvende değiliz, sesimizde iktidarın tınısı yoksa.

Ya Monan? Apu ve Amena’nın küçük oğlu... Bu dünyayı zaten terk etmişti. Azimpur’un bir köşesinde sonsuz uykusunda yatıyor şimdi, yanına babası da geldi.

Bu aile artık sadece gelirsiz değil, devletsiz de. Çünkü devlet onları istemiyor, tanımıyor. Tedavi masrafını devlet karşılamadı, hiçbir tazminat vermedi, bir tanınma da yok.

Sanki Apu görünmez biri ve bu aile tarihin unutmak istediği bir hatıra. Oysa bu aile bizim vicdan aynası – burada devletin acımasızlığı ve ilgisizliği yansıyor.

Eğer gerçekten bir devletsek, bu bayrağı seviyorsak, bu kan borcu omzumuzda unutulacak bir tarih değil – bu bir sorumluluktur.

Biz bu aileye düzenli maaş, bir ev güvenliği ve bir çocuğun iş güvencesini talep ediyoruz. Şehit Apu sadece ayakta durmuştu – şimdi hepimiz için Azimpur’da yatıyor. Onun o ayakta duruşu, bugün bizim vicdanımızı sarsmalı – bir ölü baba, bir uyanan milletin talebi haline gelmeli.

Şehidin Kimlik Özeti (Bir Bakışta)

Şehidin tam adı: Md. Monirul İslam Apu
Doğum tarihi / Yaşı: 14 Mayıs 1969, yaş 55
Meslek: Mevsimlik meyve satıcısı (Seyyar satıcı)
Baba adı: Merhum Fazal Bepari
Anne adı: Merhume Shehor Banu
Aile üyeleri: Eşi Amana Begüm, iki oğlu (biri vefat etmiş)
Doğum yeri: Chandpur
İkamet adresi: Rahmatpur Kolonisi, Chandpur Yeni Pazar, Chandpur
Şu anki adres: 7, Golokpal Lane, Nawabpur/Bangshal, Dakka
Yaralanma yeri: Nawabpur Yolu, Bangshal, Dakka
Saldırgan: Polis
Yaralanma zamanı: 5 Ağustos 2024, yaklaşık saat 23:30
Şehadet tarihi: 5 Ağustos 2024
Saat: 23:40 (Dhaka Tıp Fakültesi Hastanesi'ne ölü olarak getirildi)
Defin yeri: Azimpur Mezarlığı, Dakka
Kan grubu: A+

Kuran-ı Kerim Ayeti

Allah, müminlerden canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın aldı. (Tevbe 9:111)

Hadis-i Şerif

Şehitlerin ruhları yeşil kuşların gövdesindedir. (Sahih Muslim 1887)

Dua sayısı: 0

Şehit Anı Fotoğraf Galerisi

